

Zsille Gábor

Átlagos csütörtök

Nem volt csatlakozás. Nyolcvanöt percet
álldogáltam mozdonyhiba miatt
a csíkszeredai állomáson
júliusban, a hét negyedik napján.
Csillogott a meredek hegyoldal
az éjjeli felhőszakadás után,
a haragoszöld fenyőerdő teste
még nem száradt meg a zuhanyfülkében,
a hőség aznap későn kelt, csillogtak
a meztelencsigák a csapzott fűben.
A völgyből gomolygó pára elvegyült
a szűk peron cigarettafüstjével,
a hangosbeszélő szignálokat
és idegen szavakat recsegett.
Körülnéztem: a töltésen, a fűben,
a repedt betonon és a sínek közt
Péter műanyag pohara, János
összegyűrt chipses zacskója, Jakab
sörösdoboza, Máté köpései...
Dsidára gondoltam, ahogy száz éve
Kocsárdon elindult benne a vers.

A 8.40-es személy

Tanyák, őzek, fácánpárok,
nyulak, őzek, fácánpárok,
ezer kis tóként a belvív,
Kisér, Jászdózsa, Jászárok –

ZSILLE GÁBOR (1972) költő, műfordító. A *Magyar Napló* versszerkesztője.

Szállást, köszönöm, nem kérek,
csak átutazóban vagyok,
majd pártfogásukba vesznek
a múzsák és az angyalok –

Előadok Petőfiről
a jászapáti művházban,
majd indulok vissza Pestre,
ha már eleget túráztam –

Majd pártfogol engem Sándor,
ha mellékvágányon járok,
foltokban csillog a belvív,
tanyák, őzek, fácánpárok –

Magántemető

Ha most listát írnék mindazokról,
akiket életem során személyesen
ismertem, és már meghaltak,
sok száz név kerülne a papírra,
vagy talán ezer – egy egész falu.

Ötven év alatt mekkora tömeg:
egy falunyi ismerős halt belém,
parcellákba rendezve pihennek
emlékeik, könyveik, az arcuk,
néhányuk körül térdig nőtt a gaz.

Hátul a fűben egy eldölt korpusz.
Fejfák és névtáblák sokasága
porlad el, rozsdáll, miközben versek
születnek bennem. Egyszerre vagyok
bölcső és a mindenség nyughelye.

Művészbejáró

A varsói felkelés egyik
fogságba esett túlélője
arról számol be, hogy a saját
szemével látta: miután a
nácik hatvanhárom nap alatt
módszeresen földig rombolták
a várost, és lemészároltak
több százezer embert, a kevés
épen maradt ház egyikébe
bement egy csikorgó csizmájú
német tiszt, átlépett a járdán
és a küszöbön fekvő halott
lengyelek fölött, a földszinti
szobában leült egy zongora
mellé, és gyönyörűen, kotta
nélkül Chopin-műveket játszott.

Mintha én felégetném Berlint,
és a múzeumuk egyetlen
ép termében idősebb Cranach
Szent Család-képeit csodálnám.
Mintha megkínoztatnám Lipcse
népét, s üvöltenék, kuss legyen,
mert a hörgésüktől nem tudok
Bach-kórusműveket hallgatni.
Vagy mintha Weimar barokk terén
egy tömegmészárlás után a
hullák fölött Goethét olvasnék,
s tisztjeimnek parancsba adnám:
mostantól a nevem nem Zsille,
ha meg akarnak szólítani,
mondják, Werther.

Miniesszé

Az emberiség történetében
a fennmaradt adatok szerint
helyi szinten és globálisan
a mai napig körülbelül
ezerkétszáz háborút vívtak

Nem csatát – hangsúlyozzuk – háborút
tehát például hat éven át
a második világháború
ki tudja hány száz ütközete
a listán csak egyetlen tétel

Történelmi számítások szerint
az ezerkétszáz háborúnak
hárommilliárd halottja volt
a mélyen tisztelt emberiség
ennyi embert semmisített meg

Mintha most egyetlen gombnyomásra
eltűnne a Földről Kína és
India teljes lakossága
hogy területükért azonnal
kitörjön egy újabb háború